

Pàg. 23

“

Les llengües són molt més que una eina que fas servir per comunicar-te. Comporta certes vinculacions afectives.

”

cal fer és tot el contrari: mirar-lo de prop, perquè només així podem veure realment de què som fets, de quines contradiccions. Perquè... saps què passa?

No, explica-m'ho.

La transmissió tant de la llengua com de la identitat i del sentiment de pertinença al teu país d'origen es fa a través de moltes persones, dels membres d'una família àmplia i de tot un grup de gent que t'envolta. Però quan arribes aquí, la línia de transmissió es fa molt prima, perquè es limita al teu pare i la teva mare i algun veí que també es troba en aquesta situació més aviat precària. En aquest procés, respecte als orígens, els fills d'immigrants tenim una mena d'aculturació. No rebem prou gruix de tradicions i costums per poder decidir què triem i què no triem perquè formi part de la nostra identitat, i això és el que passa: quan la transmissió de

la nostra cultura d'origen és en aquest trànsit, en migració, resulta defectuosa. Per exemple, la llengua amaziga que em puguin transmetre els meus pares és molt reduïda, perquè hi ha situacions lingüístiques que no es repeteixen respecte a l'origen. Nosaltres vivíem al camp, on treballàvem amb eines, i jo sabia com es deien totes. Però, és clar, en el moment en què arribes a Vic i ja no les tornes a fer servir mai... te n'oblides. I això va passant amb tot.

Vas perdre la teva cultura d'origen, però en vas adquirir una de nova.

És clar! Per això m'emprenya molt quan la gent em comença a parlar de la "meva cultura", ja que la transmissió de la meva suposada cultura és molt reduïda. Amb aquests comentaris em fa l'efecte que aquesta gent em parla com si encara visqués allà! És evident que si vius aquí vas perdre part de la cultura que portaves, però,